

UCHWAŁA Z DNIA 22 MARCA 2012 R.,
SNO 12/12

Przewodniczący: sędzia SN Piotr Hofmański.

Sędziowie SN: Bogusław Cudowski (sprawozdawca), Józef Iwulski.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny z udziałem protokółanta w sprawie X. Y. sędziego Sądu Rejonowego po rozpoznaniu w dniu 22 marca 2012 r. zażalenia sędziego na uchwałę Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 21 stycznia 2012 r., sygn. akt ASDo (...), w przedmiocie przeniesienia sędziego na inne miejsce służbowe na podstawie art. 75 § 2 pkt 3 u.s.p.

uchwalił:

- 1) uchylić zaskarżoną uchwałę w części oznaczenia nowego miejsca służbowego sędziego i w tym zakresie przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu;
- 2) utrzymać zaskarżoną uchwałę w mocy w pozostałym zakresie i w tej części obciążyć Skarb Państwa kosztami postępowania.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny uchwałą z dnia 20 grudnia 2011 r. przeniósł X. Y. – sędziego – Sądu Rejonowego w A. na inne miejsce służbowe, tj. na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w B., gdyż wymaga tego wzgląd na powagę stanowiska.

W uzasadnieniu uchwały stwierdzono przede wszystkim, że Kolegium Sądu Okręgowego podjęło dnia 23 listopada 2011 r. uchwałę, w której jednogłośnie, pozytywnie zaopiniowało wniosek Prezesa Sądu Rejonowego w A., jednocześnie wnosząc do Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego o przeniesienie X. Y. sędziego Sądu Rejonowego na inne miejsce służbowe, ponieważ wymaga tego wzgląd na powagę stanowiska sędzie-

go (art. 75 § 2 pkt 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych – Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.; dalej u.s.p.).

W dalszej części uzasadnienia podniesiono, że zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że atmosfera w Sądzie Rejonowym w A. jest bardzo napięta. Istnieje konflikt, którego uczestnikami są sędziowie tego Sądu, w tym jego Prezes oraz pracownicy administracyjni.

Pismem z dnia 23 lutego 2011 r. Prezes Sądu Rejonowego w A. zwróciła się do X. Y. sędziego Sądu Rejonowego z żądaniem zaprzestania praktyk noszących znamiona mobbingu, a polegających na szykanowaniu pracowników sekretariatu, rzucaniu aktami, zwracaniu się do sekretarzy „na ty”, używaniu wulgaryzmów oraz na różnicowaniu pracowników. Dodała, że uprzednio zwracała uwagę sędziemu na takie zachowania. Sędzia Sądu Rejonowego – X. Y. złożył odpowiedź na powyższe pismo. Zaprzeczył stawianym mu zarzutom. Jednocześnie sędzia zwrócił się do Prezesa Sądu Okręgowego o wszczęcie postępowania wyjaśniającego w sprawie pisma pani Prezes z dnia 23 lutego 2011 r.

Na początku 2011 r. w Sądzie Rejonowym w A. została przeprowadzona przez Państwową Inspekcję Pracy kontrola, która wykazała istnienie szeregu uchybień w funkcjonowaniu jednostki, w tym możliwość występowania mobbingu. Anonimowe informacje na temat sytuacji panującej wśród pracowników Sądu Rejonowego w A. docierały również do Prezesa Sądu Apelacyjnego. Prezes Sądu Apelacyjnego zwrócił się z odpowiednimi zaleceniami do Prezesa Sądu Rejonowego w A. Swoje uwagi Prezesowi Sądu Apelacyjnego przedstawił również X. Y. – sędzia Sądu Rejonowego.

Po powrocie, po długotrwałej nieobecności w pracy (choroba, urlop), sędzia X. Y. – sędzia Sądu Rejonowego złożył m. in. wniosek o wyłączenie go od rozpoznawania w 19 sprawach, z uwagi na to, że jednym z biegłych psychiatrów opiniujących w tych sprawach był mąż sędziego E. D.-Z. Przewodniczącej II Wydziału Karnego, w którym pracuje również sędzia X. Y. Sąd Rejonowy w A., któremu przewodniczyła Prezes tego Sądu, odmówił wyłączenia sędziego. Krytyczne uwagi wobec treści zapadłych postanowień X. Y. – sędzia Sądu Rejonowego zawarł w piśmie z dnia 21 listopada 2011 r. skierowanym do Prezesa Sądu Apelacyjnego.

Złożono zawiadomienie w prokuraturze o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez X. Y. – sędziego Sądu Rejonowego, polegającego na nadużyciu przez tego sędziego stosunku zależności i doprowadzeniu S. L. – pracownika administracyjnego Sądu Rejo-

nowego w A. do poddania się innej czynności seksualnej. Postępowanie zostało umorzone wobec braku znamion czynu zabronionego. Prokurator dokonał oceny zebranego materiału dowodowego, uznając, że zachowanie sędziego nie stanowi przestępstwa z art. 199 § 1 k.k. Jego zachowania mogą wypełniać znamiona występku prywatnoskargowego (art. 217 § 1 k.k.). Prokurator stwierdził także, że postępowanie sędziego w relacjach służbowych może nosić cechy deliktu dyscyplinarnego. Prokurator ustalił m. in., że kilkakrotnie miały miejsce incydenty, podczas których X. Y. – sędzia Sądu Rejonowego dotykał panią S. L. w różne miejsca, wypytywał ją o życie prywatne, wysyłał do niej sms-y, w których dopytywał się o jej wolny czas oraz proponował spotkanie, a także zachowywał się wobec niej arogancko, nieuprzejmie, lekceważąco. Z wyjaśnień X. Y. – sędziego Sądu Rejonowego oraz z treści wniosku Prezes Sądu Rejonowego w A. wynika, że pani S. L. wniosła zażalenie na postanowienie o umorzeniu śledztwa. Sędzia X. Y. wniósł do Prokuratora Generalnego skargę na postanowienie umarzające postępowanie przygotowawcze.

Sytuacja panująca w Sądzie Rejonowym w A., w tym zarzuty skierowane wobec X. Y. – sędziego tego Sądu, a dotyczące wulgarnych i napastliwych zachowań oraz molestowania seksualnego, stały się przedmiotem publikacji prasowych. Sędzia X. Y. podjął polemikę ze stawianymi mu zarzutami na łamach Dziennika (...).

Pismem z dnia 16 listopada 2011 r. zawiadomił Prokuraturę Rejonową o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez panią S. L. (art. 238 k.k. i art. 233 § 1 k.k.).

Pismem z dnia 5 grudnia 2011 r., niektórzy sędziowie Sądu Rejonowego w A., w tym X. Y. – sędzia tego Sądu, wnieśli skargę do Prezes Sądu Apelacyjnego. W jej treści sformułowali zarzuty wobec Prezes Sądu Rejonowego w A., konkludując, że nie widzą możliwości dalszej współpracy z Prezesem tego Sądu.

Dnia 5 grudnia 2011 r. wpłynęło do Sądu Apelacyjnego pismo z dnia 30 listopada 2011 r., do którego została dołączona informacja Prokuratora Okręgowego z dnia 28 listopada 2011 r., z której wynika, że prokuratury rejonowe okręgu (...) prowadziły pięć postępowań dotyczących pracowników Sądu Rejonowego w A. Jednocześnie, prokurator przedłożył m. in. zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez panią S. L., złożone przez sędziego X. Y.

Dnia 13 grudnia 2011 r. wpłynęło do Sądu Apelacyjnego pismo datowane na dzień 7 grudnia 2011 r., opatrzone podpisem „Z wyrazami szacunku większość pracowników Sądu Rejonowego w A.”. Pismo to, stanowi kolejny anonim, informujący o negatywnej sy-

tuacji panującej w Sądzie Rejonowym w A., a w szczególności wskazuje na nieprawidłowe zachowania pani Prezes tego Sądu oraz pani S. L.

Aktualnie, przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego w Sądzie Okręgowym toczy się postępowanie wyjaśniające na skutek wniosku Prezesa Sądu Okręgowego, jak również na skutek zawiadomienia X. Y. – sędziego Sądu Rejonowego. Z wnioskiem o skierowanie przeciwko sędziemu Sądu Rejonowego postępowania dyscyplinarnego wystąpiła Prezes Sądu Rejonowego w A. Kolegium Sądu Okręgowego jednogłośnie, pozytywnie zaopiniowało wniosek Prezes o skierowanie sprawy X. Y. – sędziego Sądu Rejonowego do Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Okręgowego.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w dalszej części uzasadnienia podniósł, powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego oraz poglądy doktryny (uchwała SN z 9 kwietnia 2008 r., SNO 17/08, OSNKW 2008, z. 8, poz. 63; T. Ereciński, J. Gudowski, J. Iwulski, Prawo o ustroju sądów powszechnych, Ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa, Komentarz, Warszawa 2010, s. 258), że powaga stanowiska sędziowskiego, choć jest związana z określonymi zachowaniami sędziego, jednocześnie jest niezależna od subiektywnej oceny jego postępowania. Podkreślono, że w sprawie Sąd Dyscyplinarny abstrahował od oceny trafności zarzutów podniesionych wobec X. Y. – sędziego Sądu Rejonowego, zarówno w toczącym się postępowaniu karnym, jak i w postępowaniu prowadzonym przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego. Poza przedmiotem zainteresowania Sądu Dyscyplinarnego pozostała kwestia zasadności zarzutów dotyczących molestowania pani S. L., jak i naganego traktowania innych pracowników sądu. W szczególności, Sąd Dyscyplinarny nie badał zawinienia sędziego X. Y. Istotnym elementem, poddanym analizie i badaniu przez Sąd Dyscyplinarny, była „kwestia obiektywnego wydzźwięku konglomeratu różnorodnych sytuacji faktycznych, w które został uwikłany X. Y. – sędzia Sądu Rejonowego w kontekście powagi zajmowanego przez niego stanowiska sędziowskiego”.

Stwierdzono, że niewątpliwie sędzia X. Y. jest uwikłany w liczne spory faktyczne i prawne. Dotyczą one relacji sędziego z pracownikami administracyjnymi Sądu Rejonowego w A., w tym z panią S. L., a także relacji pomiędzy nim a Prezes Sądu Rejonowego w A. Bez względu na to, czy ten stan rzeczy stanowi pochodną klasycznej obrony przed niesłusznymi zarzutami, czy też jest to swoista „obrona przez atak” wobec innych osób, którym też można przypisać określone naganne zachowania, został on uwikłany w okre-

ślone sytuacje faktyczne i prawne. Konflikt, którego uczestnikiem stał się X. Y. – sędzia Sądu Rejonowego przekroczył granice Sądu Rejonowego w A. Wiedza na temat „konfliktu (...)” i zarzutów stawianych sędziemu X. Y., poprzez doniesienia prasowe, stała się powszechna.

Stanowisko zajmowane przez sędziego X. Y. zostało stygmatyzowane zarzutami dotyczącymi molestowania, zarzutami innych negatywnych zachowań wobec personelu sądu, toczącymi się postępowaniami karnym i wyjaśniającym przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego, zainteresowaniem mediów, zainteresowaniem Prokuratora Generalnego, wdaniem się w spór z Prezes Sądu Rejonowego w A.

Wskazane okoliczności, abstrahując od kwestii winy po stronie sędziego, a nawet bez względu na zależność określonych faktów od sędziego, naraziły i narażają w dalszym ciągu zajmowane przez niego stanowisko na brak powagi. Sąd Dyscyplinarny jednocześnie zdaje sobie sprawę z tego, że zaistniała w Sądzie Rejonowym w A. „złożona” sytuacja jest wynikiem wielu przyczyn, w tym również stanowi pochodną zachowań i postępowania innych osób. Konstatacja ta nie wyklucza jednakże stwierdzenia obiektywnego uszczerbku, jakiego doznała powaga stanowiska, zajmowanego przez sędziego X. Y.

X. Y. – sędzia Sądu Rejonowego powinien objąć stanowisko sędziego w Sądzie Rejonowym w B. Sąd ten znajduje się w odpowiednio znacznej odległości od Sądu Rejonowego w A., co spowoduje, że nowe miejsce pracy sędziego nie będzie związane z negatywnymi konsekwencjami naruszenia powagi uprzednio zajmowanego przez niego stanowiska. Odległość od miejsca zamieszkania sędziego (G.) do siedziby Sądu Rejonowego w B., choć niemała, nie jest przy tym na tyle znaczna, aby uniemożliwiła sędziemu właściwe pełnienie obowiązków służbowych.

Na uchwałę Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 20 grudnia 2011 r. zażalenie do Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego złożył X. Y. – sędzia Sądu Rejonowego. Na podstawie art. 128 u.s.p. w związku z art. 425 § 1 k.p.k. zaskarżono orzeczenie w całości. Wskazując art. 427 § 1 k.p.k. w związku z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. w związku z art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. w związku z art. 440 k.p.k., uchwale zarzucono: 1) zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci udziału w wydaniu orzeczenia osób nieuprawnionych, poprzez obrazę przepisów postępowania dyscyplinarnego, tj. art. 110 § 3 u.s.p., wobec przyjęcia, że Sąd Apelacyjny jest Sądem Dyscyplinarnym właściwym do rozstrzygnięcia sprawy sędziego Sądu Okręgowego w Sądzie Rejonowym w A.,

mimo że w związku z zajmowanym stanowiskiem służbowym sądem takim powinien być inny Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny, wyznaczony przez Pierwszego Prezesa SN; 2) obrazę przepisów postępowania dyscyplinarnego, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 75 § 2 pkt 3 i § 3 u.s.p., wobec przyjęcia, że Sąd Apelacyjny w X. jako Sąd Dyscyplinarny, orzekając w tym trybie o przeniesieniu do orzekania w innym sądzie, posiadał kompetencję do wskazania konkretnego sądu, mimo że uprawnienie w tym zakresie przysługuje wyłącznie Ministrowi Sprawiedliwości; 3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający zasadniczy wpływ na jego treść, poprzez uznanie, że okoliczności ustalone w sprawie spełniają przesłankę do przeniesienia do orzekania w innym sądzie przez wzgląd na powagę Sądu Rejonowego w A., o której mowa w art. 75 § 2 pkt 3 u.s.p., 4) rażącą niesprawiedliwość orzeczenia poprzez przeniesienie do orzekania w Sądzie Rejonowym w B., oddalonym o ponad 90 km od miejsca zamieszkania skarżącego.

Na podstawie art. 437 k.p.k. wniesiono o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez właściwy sąd dyscyplinarny lub w przypadku nieuwzględnienia zażalenia o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez przeniesienie sędziego do pełnienia czynności sędziego poblizu swojego miejsca zamieszkania, tj. w SR w X., G. lub w W. stosownie do postanowień art. 95 § 1 i 2 u.s.p.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

W zażaleniu podniesione zostały cztery różnego rodzaju zarzuty.

Po pierwsze podniesiony został zarzut nieważności postępowania ze względu na naruszenie art. 110 § 3 u.s.p., mające polegać na przyjęciu, że Sąd Apelacyjny w X. nie był właściwy do rozstrzygnięcia sprawy. Zarzut ten jest związany z powołaniem przeniesionego sędziego na stanowisko sędziego okręgowego w Sądzie Rejonowym w A. Zgodnie z art. 110 § 3 u.s.p. jeżeli sprawa dotyczy sędziego sądu okręgowego właściwy miejscowo nie jest sąd dyscyplinarny, w okręgu którego pełni służbę sędzia objęty postępowaniem ale inny sąd dyscyplinarny, wyznaczony na wniosek rzecznika dyscyplinarnego przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego. Zasadniczo problem ten sprowadza się do rozstrzygnięcia o statusie sędziego objętego postępowaniem, który uzyskał tzw. awans poziomy. Podstawowe znaczenie dla rozstrzygnięcia tego problemu mają przepisy ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz

niektórych innych ustaw, (Dz. U. z 2009 r., Nr 1, poz. 4). Ustawa ta zniosła możliwość awansu poziomego sędziów. Natomiast w jej przepisie art. 4 pkt 1 uregulowany został status tych sędziów, którzy uzyskali awans poziomy. Zgodnie z nim, z dniem wejścia w życie ustawy sędziowie powołani na stanowisko sędziego sądu okręgowego w sądzie rejonowym stają się sędziami sądów rejonowych, które stanowią ich miejsce służbowe, zachowując prawo do nabytego wynagrodzenia. W związku z powyższym przepisem należy przyjąć, że sędziowie ci mają obecnie status sędziów sądów rejonowych. Nie zmienia tego, że niektórzy z nich zostali powołani, na podstawie wcześniej złożonych wniosków, na stanowisko sędziego okręgowego (w sądzie rejonowym) już po dniu wejścia ustawy w życie (22 stycznia 2009 r.). Problem właściwości został zauważony w niniejszym postępowaniu przez Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w X., który uznał się za właściwy, czego wnoszący zażalenie nie kwestionował, co odnotowano w protokóle. W uzasadnieniu zażalenia podniesione zostały argumenty dotyczące niekonstytucyjności powyższego przepisu. Można zgodzić się z tym, że przepisy znoszące awans poziomy i określające status sędziów wprowadziły wiele wątpliwości i kontrowersji. Między innymi dotyczą one konstytucyjności przepisu art. 4 pkt 1 ustawy. Prezydent RP skierował w tej sprawie wniosek do Trybunału Konstytucyjnego, który nie został do tej pory rozpatrzony. Tak więc przepis powyższy korzysta z domniemania zgodności z Konstytucją. Można więc jedynie zauważyć, że we wniosku Prezydenta do TK stwierdza się, że akt powołania sędziego, w ramach awansu poziomego, po wejściu w życie przepisu art. 4 ustawy jest *de facto* aktem pustym. Oznacza to więc, że sędziemu temu przysługuje dotychczasowy status sędziego. Ponadto zarówno Prokurator Generalny, jak i Sejm RP wyrazili zgodne stanowisko, że art. 4 pkt 1 ustawy nie jest niezgodny z art. 2, 178 ust. 2, 179 i 180 ust. 2 Konstytucji RP w zakresie, w jakim stanowi, że sędziowie, o których mowa w tym przepisie, stają się odpowiednio sędziami sądów rejonowych i okręgowych, które stanowią ich miejsca służbowe. Podobne stanowisko prezentował też Sąd Najwyższy w sprawach, związanych z zastosowaniem tego przepisu, o wynagrodzenie sędziów (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 września 2011 r., II PZP 2/11, LEX nr 95124; wyrok z dnia 12 maja 2011 r., II BP 23/10 – niepublikowany). Z tych względów zarzut powyższy (oraz stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego) okazał się chybiony, co oznacza, że Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w X. był sądem właściwym i w tym zakresie nie naruszył on przepisu art. 110 § 3 u.s.p.

Kolejny zarzut dotyczy naruszenia art. 75 § 2 pkt 3 i § 3 u.s.p. poprzez wskazanie w orzeczeniu o przeniesieniu do konkretnego sądu. Także i ten zarzut okazał się nieuzasadniony. Zgodnie bowiem z poglądami doktryny (T. Ereciński, J. Gudowski, J. Iwulski: Prawo o ustroju sądów powszechnych. Ustawa o Krajowej Radzie Sądownictwa. Komentarz, Warszawa 2009, s. 261) oraz orzecznictwem Sądu Najwyższego (uchwała z dnia 22 lipca 2009 r., SNO 47/09, OSND 2009, poz. 283) należy przyjąć, że w przypadku przeniesienia sędziego na podstawie art. 75 § 2 pkt 3 u.s.p. sąd dyscyplinarny określa to miejsce, tj. konkretny sąd (por. także wyroki Sądu Najwyższego w sprawach SNO 31/05, OSND 2005, poz. 77 oraz SNO 34/06, OSND 2006, poz. 201 i SNO 37/07, OSND 2007, poz. 220).

Kolejny zarzut dotyczył naruszenia art. 75 § 2 pkt 3 u.s.p. mającego polegać na braku przesłanek do orzeczenia o przeniesieniu. Również i ten zarzut nie okazał się uzasadniony. Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny właściwie uzasadnił bowiem przesłanki (okoliczności faktyczne) zastosowania powyższego przepisu. Zasadne było także powołanie się na orzecznictwo Sądu Najwyższego w tej kwestii. Zgodnie z nim przeniesienie sędziego na inne miejsce służbowe bez jego zgody na podstawie art. 75 § 2 pkt 3 u.s.p. nie wiąże się z jakimkolwiek nagannym zachowaniem sędziego i następuje w wyniku stwierdzenia okoliczności niezależnych od sędziego, których zaistnienie prowadzi do przyjęcia, że jest to niezbędne przez wzgląd na powagę stanowiska sędziego (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2008 r., SNO 17/08, OSNKW 2008, nr 8, poz. 63). Tak więc przyczyny uzasadniające przeniesienie sędziego na inne miejsce służbowe mogą dotyczyć np. utraty wiarygodności na skutek zdarzeń na które sędzia w ogóle nie miał wpływu lub były niezależne od jego zachowań (por. uwagi w cytowanym wyżej komentarzu, s. 258 – 259).

Uzasadniony natomiast okazał się zarzut naruszenia art. 75 § 2 pkt 3 u.s.p. w zakresie orzeczenia o przeniesieniu sędziego do Sądu Rejonowego w B. Przepis powyższy powinien być interpretowany zgodnie z jego celem i funkcją. Należy zgodzić się z tym, że w odróżnieniu od kary dyscyplinarnej, przeniesienie to nie ma charakteru sankcji i ma na celu zapewnienie powagi stanowiska sędziego. Taki tryb przeniesienia jest jednak porównywalny z dolegliwością dyscyplinarnej kary przeniesienia. Nie ulega jednak wątpliwości, że określenie konkretnego sądu może być dla przeniesionego sędziego dolegliwe w różnym stopniu. Tak więc Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny powinien wziąć pod

uwagę zarówno konieczność zapewnienia powagi stanowiska, jak i również stopień dolegliwości przeniesienia. W każdym razie okoliczności powyższe powinny znaleźć swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu uchwały. Jako niewystarczające należało ocenić stwierdzenie Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego, że odległość od miejsca zamieszkania sędziego, choć nie miała, nie jest na tyle znaczna, aby uniemożliwiła właściwe pełnienie obowiązków służbowych.

Przeniesienie w trybie art. 75 § 2 pkt 3 u.s.p. powinno więc stanowić możliwie najmniejszą dolegliwość dla sędziego. Konieczne jest w związku z tym uwzględnienie wszystkich, mających na to wpływ, okoliczności. Można tu przykładowo wskazać na odległość od miejsca zamieszkania, stopień uciążliwości dojazdu, sytuację zdrowotną, materialną i osobistą (rodzinną) sędziego. Z drugiej jednak strony nie oznacza to, że zdaniem Sądu Najwyższego przeniesienie powinno zostać dokonane do sądu najbliższego (do Sądu Rejonowego w G. lub X.). Ze względu na okoliczności sprawy i ich upublicznienie konieczne wydaje się przeniesienie sędziego do sądu poza okręgiem (...). Być może jednak, po rozważeniu całokształtu okoliczności, możliwe okaże się przeniesienie sędziego do innego sądu rejonowego, które byłoby mniej uciążliwe niż przeniesienie do Sądu Rejonowego w B.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny orzekł, jak w uchwale.